

HENNA

S'ajup a l'alçada de la filla de quatre anys quan arriben tres jeeps de turistes assedegats de fotos. Per a ells, segons conveni, tragarà atuells d'acer brillant plens d'aigua, tallarà mill, esbandirà roba a cops de pala i moldrà gram i, finalment, presentarà les manetes esgrafiades als fotòmetres captadors de botins, mentre el seu home, el cap de casa, rep les dues-centes rúpies pactades. Ella no en veurà cap.

Ell va a ciutat a vendre i estar amb amics. Només. Ella fa la resta. Dorm quatre hores per anar lluny a buscar l'aigua potable; donar menjar a cinc gallines, munyir dues vaques, cuidar l'hort, fer àpats... i en acabar despertar al marit per a rebre als turistes ben esmorzat i clenxinat.

Però avui, mentre dibuixa la mà d'una turista, recorda l'advertiment d'una cooperant,

— No pots estar tota la vida fent d'ajudant de direcció!

Mira la dona als ulls. Només li ordena:

— Mantingui la mà quieta fins que la pasta s'assequi i caigui.

Tot seguit, arranca la filla del grup, l'entra amorosament a casa, suplicant:

— stop girl's photo, no more photos, please!

El marit, acomiada als turistes amb un somriure estrany.

Del què vindrà després no hi han fotos.

Xaviera Puntí